

Sygn. akt I CKN 406/98

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2000 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - M. Kocon (spraw.)

Sędziowie: SN - H. Pietrkowski

SN - T. Żyznowski

Protokółant: I. Janke

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2000 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku [...] S.A. Oddział w E.

przeciwko W. W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na skutek kasacji pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 listopada 1997 r. sygn. akt I ACa [...]

**oddala kasację i zasądza od pozwanego na rzecz powodowego Banku
1000 zł (jeden tysiąc) z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Wojewódzki w G. wyrokiem z dnia 15 lipca 1997 r. pozbawił wykonalności wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 sierpnia 1996 r., zaopatrzonej klauzulą wykonalności, a zapadły na skutek powództwa W. W. o przeciwko Bankowi [...] S.A. Oddziałowi w E. - w sprawie o umorzenie egzekucji bankowej – w części obejmującej pkt 2, w którym zasądzono od pozwanego na rzecz powoda 18 000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Wojewódzki ustalił, że powód dokonał potrącenia w styczniu 1997 r., a więc po wydaniu wyroku przez Sąd Apelacyjny w [...], wskutek którego zobowiązanie objęte tytułem egzekucyjnym wygasło, co uzasadnia uwzględnienie powództwa.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 28 listopada 1997 r. oddalił apelację pozwanego od powyższego wyroku. Podzielił przy tym ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz oparte na nich zapatrywanie, które legło u podłoża zaskarżonego rozstrzygnięcia, iż powód skutecznie skorzystał z potrącenia wierzytelności.

W kasacji, opartej na obu podstawach z art. 393¹ k.p.c., pełnomocnik pozwanego zarzucił naruszenie art. 502 k.c., a także naruszenie przepisów postępowania przez przyjęcie, że „W. W. *nie podnosił zarzutów, iż roszczenie między nim a bankiem nie istnieje*”, i wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego, oddalającego apelację, oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Wojewódzkiego, uwzględniającego powództwo, i przekazanie sprawy temuż ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę w przytoczonych granicach kasacji (art. 393¹¹k.p.c.), Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Autor kasacji wskazany zarzut, że W. W. *nie podnosił zarzutów, iż roszczenie między nim a bankiem nie istnieje*” postawił w ramach podstawy

drugiej z art. 393¹ k.p.c., a mianowicie naruszenia przepisów postępowania. Jak to już Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśnił, do uzasadnienia tej podstawy kasacji konieczne jest wyraźne wskazanie, jakie przepisy prawa procesowego zostały naruszone lub mylnie zastosowane, i dlaczego to miało istotny wpływ na wynik sprawy. Ujęty zaś ogólnikowo zarzut, że Sąd Apelacyjny przyjął, że *W. W. nie podnosił zarzutów, iż roszczenie między nim a bankiem nie istnieje*”, bez wskazania przy tym stosownego przepisu kodeksu postępowania cywilnego, jako że kodeks ten powołanego art. 381¹ nie zawiera, sprowadza się do polemiki z ustaleniami Sądu Apelacyjnego – która jest niedopuszczalna w instancji kasacyjnej – lecz nie czyni zadość omówionym wymaganiom, i jako nie odpowiadający prawu jest bezskuteczny.

Przechodząc do oceny zarzutu opartego na podstawie pierwszej z art. 393¹ k.p.c., trzeba stwierdzić, że autor kasacji w gruncie rzeczy kwestionuje, i to bezzasadnie, ocenę Sądów obu instancji skutków dokonanego przez powoda potrącenia.

Z istoty potrącenia wynika, że jeden z wierzycieli jednostronną czynnością prawną umarza dwie wzajemne wierzytelności, co z jego strony jest realizacją, bądź inaczej - egzekucją własnej wierzytelności przez zapłacenie nią ciążącego na nim długu. W myśl art. 498 §1 k.c. czynność ta jest dopuszczalna i skuteczna jeśli: 1/ wierzytelność potrącającego, w sprawie powoda, jest wymagalna, 2/ jego dług, w sprawie powoda, może być już spełniony. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (art. 498§2 k.c.). Według zaś art. 499 zd. 2 k.c. ulegają one umorzeniu z chwilą zaistnienia przesłanek wskazanych pod 1/ i 2/. Autor kasacji wychodząc z odmiennych założeń nie kwestionuje, iż w styczniu 1997 r. /w chwili dokonania potrącenia/ istniały obie przesłanki z art. 498 § 1 k.c. Uszło bowiem uwagi autora kasacji, że prawna możliwość zapłaty przez Bank zasądzonych na rzecz skarżącego kosztów sądowych w kwocie 18000 zł /spełnienia długu - pkt 2/ powstała z chwilą zasądzenia tej

kwoty wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...], a więc w dniu 16 sierpnia 1996 r., i że wierzytelność potrącającego Banku /a nie wierzytelność skarżącego z tytułu kosztów, jak to błędne przyjmuje autor kasacji/ w tym czasie była wymagalna.

W konsekwencji, wbrew odmiennemu zapatrywaniu autora kasacji, za trafne należało uznać aprobowane przez Sąd Apelacyjny stanowisko Sądu Wojewódzkiego, że powód w styczniu 1997 r. skutecznie skorzystał z potrącenia wierzytelności.

Z tych przyczyn kasacja, jako pozbawiona usprawiedliwionych racji, podlegała oddaleniu (art. 393¹² k.p.c.).

aw

jg